

Sygn. akt IV Ka 74/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

del. SR Robert Sobczak (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2015 roku

sprawy **M. C. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 listopada 2014 roku sygn. akt II K 581/14

na podstawie art. 437§1 kpk, art. 624§1 kpk, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje oskarżonego i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne;**
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. - Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 74/15

UZASADNIENIE

M. C. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 lipca 2014 roku około godziny 15:30 w mieszkaniu numer (...) przy ulicy (...) w P. T., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. R. (1) dokonał rozboju na osobie J. K. w ten sposób, że używając przemocy: bijąc rękoma i kopiąc po całym ciele, w tym w twarz, doprowadzili pokrzywdzoną do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu

przywłaszczenia telefon komórkowy marki N., odtwarzacz DVD, dekodery telewizji cyfrowej (...), srebrną obrączkę oraz artykuły spożywcze o łącznej wartości strat 1000 zł, powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci:

- stłuczenia głowy w okolicy zamałżowinowej lewej i ciemieniowej prawej z bolesnością oraz podbiegnięciami koloru sino żółtego,
- stłuczenia okolicy oka lewego z podbiegnięciem okularowym (sino żółtym) i krwakiem podspojówkowym,
- bolesności szyi i gardła (przy połykaniu),
- stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej z żółtym podbiegnięciem w linii pachowej tylnej (średnicy ok. 2cm),
- stłuczenia barku lewego z podbiegnięciem (sino żółtym o średnicy 5cm),
- rysowatego zranienia - zadrapania skóry (pokrytego strupem) przebiegającego skośnie na promieniowej powierzchni przedramienia lewego,
- stłuczenia kciuka prawego z obrzękiem, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni - w rozumieniu przepisów kodeksu karnego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

II. w nocy z 05/06 lipca 2014 roku w godz. 23:50 - 03:30 w miejscowości K., gm. S., na terenie zajazdu (...) dokonał kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie około 700,00 zł oraz dokumentów w postaci osobistego, prawa jazdy, karty kierowcy wystawionych na nazwisko D. D. oraz kart bankomatowych banku (...) S.A. oraz (...) powodując tym samym straty w wysokości około 730,00 złotych na szkodę D. D. przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, za które był już skazany,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

S. R. (1) została oskarżona o to, że :

I w dniu 18 lipca 2014 roku około godziny 15:30 w mieszkaniu numer (...) przy ulicy (...) w P. T., woj. (...) działając wspólnie porozumieniu z M. C. (1) dokonała rozboju na osobie J. K. w ten sposób, że używając przemocy: bijąc rękoma i kopiąc po całym ciele, w tym w twarz, doprowadzili pokrzywdzoną do stanu bezbronności, a następnie zabrali celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N., odtwarzacz DVD, dekodery telewizji cyfrowej (...), srebrną obrączkę oraz artykuły spożywcze o łącznej wartości strat 1000 zł, powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała postaci:

- stłuczenia głowy w okolicy zamałżowinowej lewej i ciemieniowej prawej z bolesnością oraz podbiegnięciami koloru sino żółtego,
- stłuczenia okolicy oka lewego z podbiegnięciem okularowym (sino żółtym) i krwakiem podspojówkowym,
- bolesności szyi i gardła (przy połykaniu),
- stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej z żółtym podbiegnięciem w linii pachowej tylnej (średnicy ok. 2cm),
- stłuczenia barku lewego z podbiegnięciem (sino żółtym o średnicy 5 cm),
- rysowatego zranienia - zadrapania skóry (pokrytego strupem) przebiegającego skośnie na promieniowej powierzchni przedramienia lewego,

- stłuczenia kciuka prawego z obrzękiem, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni - w rozumieniu przepisów kodeksu karnego,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny wyrokiem z dnia 14.11.2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 581/14:

- uznał oskarżonego M. C. (1) i oskarżoną S. R. (1) za winnych popełnienia wspólnie i w porozumieniu zarzucanego im w pkt I czynu z tą zmianą jego opisu, że wyeliminował z jego treści sformułowanie „doprowadzili pokrzywdzoną do stanu bezrobotności” i przyjął, że zarzucany czyn wypełnił dyspozycję art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wobec M. C. (1) oraz art. 280 § 1 kk wobec S. R. (1), i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył M. C. (1) karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 280 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył S. R. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w ilości 60 stawek dziennych po 10 złotych stawka;

- uznał oskarżonego M. C. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II przyjmując, że wypełnia on dyspozycję art. 278 § 1 i § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierzył M. C. (1) karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec S. R. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat;

- na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał S. R. (1) do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz J. K. kwoty 1000 złotych w terminie 10 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

- na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył M. C. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 lipca 2014 roku;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. B. kwotę 885,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu M. C. (1) w postępowaniu karnym;

-- zwolnił oskarżonego M. C. (1) z obowiązku zwrotu wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa i od opłaty;

- zasądził od oskarżonej S. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 239 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 420 złotych z tytułu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie złożył oskarżony i jego obrońca.

W złożonej apelacji oskarżony zaskarżył wyrok co do wymiaru kary i kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu z pkt I aktu oskarżenia przyjętej przez Sąd I instancji oraz co do winy odnośnie zarzucanego mu czynu z pkt II aktu oskarżenia.

Nie podając podstaw prawnych zaskarżonemu wyrokowi M. C. (1) zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji polegający na przyjęciu, że pobił pokrzywdzoną J. K. i jej syna z zamiarem dokonania kradzieży mienia pokrzywdzonej, co skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji, iż dopuścił się przestępstwa rozboju. Apelujący podniósł, że J. K. wcześniej pobił jej syn, stąd stwierdzone u niej obrażenia ciała w dołączonej do akt obdukcji lekarskiej. Jednocześnie zdaniem skarżącego Sąd I instancji nie zwrócił uwagi na to, iż stwierdzone w obdukcji lekarskiej u pokrzywdzonej zasinienia na ciele miały barwę sino-żółtą i świadczy to jednoznacznie o tym, iż musiały powstać wcześniej, a więc były spowodowane przez syna pokrzywdzonej, a nie przez apelującego. Ponadto apelujący podniósł, że skoro Sąd I instancji ustalił, że on pobił J. K. tylko dlatego, że w jej pokoju były zdjęcia jej braci, z których

jeden jest wojskowym, a drugi policjantem, to nie było to pobicie w celu dokonania późniejszej kradzieży mienia pokrzywdzonej. M. C. (1) podniósł, że nie popełnił zatem przestępstwa wypełniającego dyspozycję art.280§1 kk, a więc nie powinien być skazany za ten czyn na tak surową karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelujący w złożonej apelacji wskazał, że dopuścił się dwóch czynów w ramach zarzutu z pkt I aktu oskarżenia, a mianowicie pobicia syna pokrzywdzonej i kradzieży mienia z mieszkania J. K..

Odnosnie zarzutu z pkt II aktu oskarżenia oskarżony podniósł, że nie dokonał kradzieży portfela będącego własnością D. D.. Kradzieży tej dokonała jego konkubina S. R. (1). Dodatkowo M. C. (1) wskazał, że przyznał się do dokonania tego czynu, aby chronić swoją konkubinę przed odpowiedzialnością karną ze względu na dobro ich małoletniej córki W. C.. Apelujący dodatkowo podał, że S. R. (1) po dokonaniu kradzieży portfela pokrzywdzonego wspólnie i w porozumieniu ze swoim obecnym partnerem A. P. działała dalej, gdyż przekazała mu portfel z dokumentami, a on oddał go D. D. za kwotę 3000 złotych. Tego wątku przekazania portfela w sprawie tej nie wyjaśniono. Apelujący w konkluzji wskazał, że za ten czyn został skazany przez Sąd I instancji na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności mimo, iż go nie popełnił i wniósł o doprowadzenie go na rozprawę apelacyjną w celu złożenia dodatkowych wyjaśnień .

W złożonej apelacji obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 kpk, zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej kary na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427§1 kpk i art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę prawa materialnego a mianowicie art. 280§1 kk przez błędne przyjęcie, iż przez cały okres pobytu u pokrzywdzonej J. K. i w okresie poprzedzającym ten pobyt oskarżony z góry zaplanował dokonanie przestępstwa kwalifikowanego w art. 280§1 kk, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy powinien doprowadzić do wniosku , iż czyn oskarżonego należy zakwalifikować z art. 157§2 kk w zb z art. 278§1 kk .

Na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąca niewspółmierność, surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny.

W konkluzji obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 kpk i art. 438 kpk wniósł o zmianę wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacje wniesione przez oskarżonego i jego obrońcę nie są zasadne. Wbrew twierdzeniom apelujących Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny i na jego podstawie skazał oskarżonego za oba czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia. Odnosząc się szczegółowo do zarzutów apelacyjnych oskarżonego i jego obrońcy odnośnie przyjęcia przez Sąd I instancji, że M. C. (1) w ramach zarzucanego mu czynu z pkt I aktu oskarżenia dopuścił się przestępstwa rozboju na osobie J. K. stwierdzić należy, że ustalenia te są prawidłowe. Rację mają skarżący, że oskarżeni (M. C. i S. R.) udali się do mieszkania J. K. w celu wspólnego spożywania alkoholu. Prawidłowo ustalił Sąd I instancji, iż nie było wówczas z nimi syna pokrzywdzonej R. K. (1), co jednoznacznie wynika z zeznań J. K.. Nie budzi również wątpliwości fakt, co podnoszą apelujący, że w pewnym momencie agresję u oskarżonego wywołała informacja, że pokrzywdzona ma w rodzinie funkcjonariusza Policji, gdyż M. C. (1) zobaczył zdjęcia jej braci, którzy byli w mundurach wojskowym i policyjnym. Można zrozumieć zdenerwowanie nietrzeźwego oskarżonego, który ponad 19 lat spędził w zakładzie karnym będąc skazanym za różne przestępstwa (w tym rozboju), że nie lubi funkcjonariuszy Policji. Prawidłowo ustalił Sąd I instancji, iż po uzyskaniu wiadomości, że pokrzywdzona ma w rodzinie osoby w służbach mundurowych oskarżony zaczął bić pokrzywdzoną, ale już z zamiarem bezpośrednim dokonania rozboju na jej osobie. Ten moment jest najbardziej istotny dla oceny zachowania oskarżonego pod kątem wypełnienia znamion przestępstwa z art. 280§1 kk. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do kwalifikacji przestępstwa, jako karalnego rozboju popełnionego z użyciem przemocy, nie jest wystarczające ustalenie jednoczasowości jej stosowania i kradzieży mienia. Pomiędzy obydwojema elementami musi istnieć iunctim w postaci zamiaru sprawcy, który stosuje tę przemoc właśnie w celu zaboru mienia. (wyrok z 28.08.2014 r. Sądu Apelacyjnego w Białymstoku , AKa 161/14, LEX nr 1511618). Wbrew twierdzeniom apelujących, że oskarżony nie używał przemocy wobec pokrzywdzonej w celu dokonania kradzieży

jej mienia, wyjaśnienia złożone przez M. C. (1) w dniu 25.07.2014 roku podczas przesłuchania przez prokuratora (videk-63) jednoznacznie wskazują, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił zachowanie oskarżonego. M. C. (1) składając wyjaśnienia w tym dniu stwierdził „nie pamiętam, w którym momencie po raz pierwszy ją uderzyłem ale na pewno zrzuciłem ją na podłogę trzymając lewą ręką za szyję, usiadłem obok niej i zacząłem ją bić pięściami po twarzy i głowie. Mówię uczciwie, że to pobicie jej to było już na tle rabunkowym to jest po to, żeby ją pobić i okraść”. Nie ma zatem wątpliwości z jakim zamiarem działał oskarżony bijąc pokrzywdzoną, gdyż sam dokładnie ten zamiar opisał. Podnieść w tym miejscu należy, że oskarżony doskonale zdaje sobie sprawę na czym polega przestępstwo rozboju, gdyż wielokrotnie był właśnie za takie przestępstwa skazany i w tej sprawie odpowiada w warunkach recydywy z art. 64§2 kk. Jednocześnie ww. wyjaśnienia złożył podczas przesłuchania przez prokuratora, a więc nie może wycofać się z tych wyjaśnień twierdząc, że był na niego wywierany jakikolwiek nacisk ze strony przesłuchującego. Również dobrze sobie zdawał sprawę z treści złożonych wyjaśnień, gdyż jak wynika z opinii sądowno-psychiatrycznej dołączonej do akt sprawy jest on osobą w pełni poczytalną. Także podczas rozprawy w dniu 14.11.2014 roku nie miał oskarżony przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim wątpliwości co do swojego sprawstwa odnośnie obu zarzucanych mu czynów i przyłączył się do wniosku swojego obrońcy złożonego w trybie art. 387§1 kpk o wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt I aktu oskarżenia oraz kary 1 roku pozbawienia wolności za czyn z pkt II aktu oskarżenia i kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka. Tak więc również obrońca M. C. (1) wbrew wywodom zawartym w złożonej apelacji w pełni podzielał kwalifikację prawną czynu z pkt I aktu oskarżenia zarzucanego oskarżonemu, a więc dopuszczenia się przez niego przestępstwa rozboju, a nie dwóch innych czynów kwalifikowanych z art. 157§2 kk i art. 278§1 kk. Nie jest trafny także zarzut M. C. (1), iż Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, że stwierdzone obrażenia ciała u pokrzywdzonej on spowodował podczas, gdy z opisu stwierdzonych u J. K. w opinii lekarskiej obrażeń ciała wynika, że musiały powstać wcześniej, a więc spowodował je syn pokrzywdzonej bijąc matkę. Wbrew twierdzeniom apelującego powołany w tej sprawie do wydania pisemnej opinii lekarskiej biegły sądowy z zakresu chirurgii w wydanej opinii pisemnej wyraźnie stwierdził, że opisane u J. K. obrażenia ciała mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez pokrzywdzoną. Kolor obrażeń przemawia za ich powstaniem około dnia 18.10.2014 roku (vide k-21). Podnieść należy, iż biegły sądowy zbadał pokrzywdzoną dopiero w dniu 24.07.2014 roku i w tym samym dniu sporządził dołączoną do akt opinię pisemną odnośnie stwierdzonych u niej obrażeń ciała. Stąd właśnie niektóre obrażenia ciała u pokrzywdzonej miały podbiegnięcia o kolorze sino żółtym, gdyż było to już kilka dni po zdarzeniu, ponieważ J. K. dopiero w dniu 23.07.2014 roku udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w B. w celu udzielenia jej pomocy lekarskiej w związku z odniesionymi obrażeniami ciała w dniu 18.07.2014 roku. Prawidłowo zatem ustalił, Sąd I instancji, iż stwierdzone u J. K. obrażenia ciała spowodował oskarżony, a nie jej syn. Także prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji, iż syn pokrzywdzonej przyszedł do mieszkania dopiero w momencie, gdy oskarżony bił jego matkę siedząc na niej i sam został uderzony przez M. C. (1). Faktem jest, iż w tym dniu R. K. (1) był nietrzeźwy i niewiele pamiętał z tego zdarzenia, ale zeznania J. K. były od początku konsekwentne i jednoznacznie z nich wynika, że R. K. (1) nie spożywał w ich towarzystwie alkoholu. Wersja oskarżonego, że było inaczej jest jego linią obrony, aby wykazać, że to właśnie R. K. (1) pobił matkę i spowodował u niej obrażenia ciała opisane w opinii pisemnej przez biegłego sądowego dr n. med. R. K. (2). W tym miejscu Sąd Okręgowy z urzędu zaznacza, że nie podziela stanowiska Sądu I instancji co do wyeliminowania z podstawy skazania oskarżonego za czyn z pkt I art. 157§2kk. Z opinii pisemnej biegłego sądowego dr n. med. R. K. (2) jednoznacznie wynika, że stwierdzone u J. K. obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres czasu poniżej 7 dni. W doktrynie dominuje stanowisko, że „spowodowanie uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia ofiary rozboju wymaga kumulatywnej kwalifikacji czynu na podstawie art. 280 § 1 lub 2 oraz art. 156 § 1-3 lub art. 157 § 1-3, zależnie od ustaleń co do formy winy w odniesieniu do spowodowanych skutków (następstw rozboju). Kumulatywna kwalifikacja jest tutaj konieczna, gdyż w znamionach rozboju nie zostało uwzględnione spowodowanie efektywnych skutków w zakresie życia lub zdrowia - można dokonać rozboju bez spowodowania jakichkolwiek skutków w tym zakresie” (A. Marek. Komentarz do art. 280 kk, LEX 2010). Sąd II instancji podziela to stanowisko i prawidłowa zatem była kwalifikacja prawną czynu z pkt I zarzucanego oskarżonemu przyjęta w akcie oskarżenia z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64 §2 kk .

Wbrew twierdzeniom apelujących ocena zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego poparta także oceną pozostałego materiału dowodowego odnośnie czynu z pkt I aktu oskarżenia została dokonana przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.

Odnośnie zarzutów apelacyjnych dotyczących czynu z pkt II aktu oskarżenia zarzucanego oskarżonemu apelacja obrońcy jest skierowana przeciwko orzeczonej karze pozbawienia wolności natomiast M. C. (1) w złożonym środku odwoławczym kwestionuje swoją winę podając nowe okoliczności w jakich miało dojść do dokonania tego czynu. Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek oskarżonego o doprowadzenie go na rozprawę apelacyjną w celu złożenia dodatkowych wyjaśnień dotyczących tego czynu. Z dodatkowych wyjaśnień oskarżonego złożonych przed Sądem Okręgowym jednoznacznie wynika, iż nowe okoliczności podane co do kradzieży na szkodę D. D. portfela z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 złotych oraz dokumentów w nim się znajdujących nie zmieniają na korzystniejszą sytuację oskarżonego. Podnieść należy, że pozostając przy wersji wydarzeń zaprezentowanej przez M. C. (1) w złożonych dodatkowych wyjaśnieniach, wprawdzie kradzieży portfela na szkodę pokrzywdzonego miała dokonać jego konkubina S. R. (1), ale od pewnego momentu w dokonaniu tego czynu działali wspólnie, co jest dodatkową okolicznością obciążającą M. C. (1). Faktem jest, iż w postępowaniu przygotowawczym nie udało się ustalić osoby, która po dokonanej kradzieży przekazała portfel z dokumentami (bez pieniędzy, które w nim były) za kwotę 3000 złotych D. D., a oskarżony podał nową okoliczność, iż był to A. P.. Zarzut jednak z pkt II aktu oskarżenia dotyczy jedynie dokonania kradzieży tego portfela i przy nowej wersji podanej przez oskarżonego dotyczącej okoliczności w jakich doszło do dokonania tego czynu wbrew intencjom M. C. (1) nie zmienia się jego sytuacja odnośnie odpowiedzialności za dokonanie przestępstwa kradzieży w warunkach recydywy z art. 64§1 kk. Sąd Okręgowy zatem oddalił wniosek obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadka A. P., gdyż nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania. Zdaniem Sądu Okręgowego ustalenia Sądu I Instancji odnośnie przyjęcia sprawstwa oskarżonego w dokonaniu zarzucanego mu czynu z pkt II aktu oskarżenia są prawidłowe. Podnieść należy, że M. C. (1) przyznał się do dokonania tego czynu składając wyjaśnienia w dniu 02.10.2014 roku podczas przesłuchania przez prokuratora. Także z wyjaśnień S. R. (1) jednoznacznie wynika, że to oskarżony dokonał tej kradzieży. Również co do tego faktu nie miał wątpliwości oskarżony składając wyjaśnienia w dniu 14.11.2014 roku przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim i przychylając się do wniosku swojego obrońcy o wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności w trybie art. 387§1 kpk za ten czyn. Dodatkowe wyjaśnienia oskarżonego dotyczące osoby, która miała oddać wcześniej skradziony portfel z dokumentami pokrzywdzonemu za kwotę 3000 złotych nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy w stosunku do apelującego, gdyż wykraczają poza granice aktu oskarżenia dotyczącego tego czynu. Kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone M. C. (1) za zarzucane mu czyny nie są karami rażąco surowymi. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną w tym za przestępstwa rozboju i kradzieży. Dokonując kolejnego przestępstwa rozboju na osobie J. K. działał w warunkach recydywy z art. 64§2 kk i powinien liczyć się z surową karą za ten czyn. Podobnie dokonując kolejnego przestępstwa kradzieży na szkodę D. D. działał w warunkach recydywy z art. 64§1 kk, co wpływa na surowszy wymiar kary. Okoliczność podnoszona przez obrońcę oskarżonego w złożonej apelacji, że niewspółmierną rolę w ocenie całego zdarzenia dotyczącego zarzutu z pkt I odegrał alkohol jaki oskarżony spożywał z pokrzywdzoną nie jest okolicznością łagodzącą. Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe za czyn z pkt I na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z pkt II na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności nie jest wbrew twierdzeniom apelujących rażąco surowe. W istocie rzeczy orzeczona kara łączna pozbawienia wolności wobec M. C. (1) w wymiarze 4 lat tylko nieznacznie odbiega od zaproponowanej przez obrońcę oskarżonego w złożonym wniosku w trybie art. 387§1 kpk popartym przez M. C. (1) kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i dodatkowo 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych jedna stawka. Kary grzywny Sąd I instancji nie wymierzył w ogóle oskarżonemu, stąd zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego dotyczący rażącej niewspółmierności także tej kary (vide k-298) należy potraktować jako pomyłkę. Podnieść także należy, że Sąd I instancji nie orzekł wobec oskarżonego za zarzucany mu czyn z pkt II aktu oskarżenia obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody przestępstwem na rzecz pokrzywdzonego mimo złożonego przez D. D. wniosku w trybie art. 46§1 kk (vide k-118) i przy wniesionych apelacjach jedynie na korzyść oskarżonego wydanego wyroku w tym zakresie nie można zweryfikować.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd II instancji na podstawie art. 437§1 kpk , art. 624§1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 r z późniejszymi zmianami) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy , uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. kwotę 516 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu zgodnie z §14 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, gdyż jego sytuacja materialna jest bardzo trudna.